

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **A. A.**, státní příslušník Tuniské republiky

zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2016, č.j. MV-21800-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-847-8/ZR-2015 ze dne 3. 12. 2015 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byl zrušen přechodný pobyt žalobce podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a

podle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění, že Obvodní soud pro Prahu 9 pravomocným rozsudkem ze dne 8. 10. 2014 sp. zn. 21 T 68/2014 uznal žalobce vinným ze spáchání zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 2 a půl roku s podmíněným odkladem na 3 a půl roku. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl minimálně v období od měsíce ledna 2011 do měsíce srpna 2013, kdy po dobu vzájemného soužití ve společně obývaných bytech fyzicky a psychicky trýznil svou manželku, kterou opakovaně bil pěstí do těla, do rukou, do zad, kopal ji do nohou, přičemž tohoto jednání se dopouštěl i v době, kdy byla jeho manželka těhotná. S ohledem na dlouhodobost a intenzitu fyzického a psychického týrání se u manželky žalobce rozvinul syndrom týrané osoby. Žalobce tedy porušil svým opakovaným protiprávním jednáním závažným způsobem veřejný pořádek a tím splnil podmínku pro zrušení povolení k přechodnému pobytu podle § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí ministerstva bylo žalobci zasláno na uvedenou adresu Praha 9, Nademlejská 1063/2. Vzhledem k tomu, že zásilka se vrátila správnímu orgánu I. stupně s poznámkou pošty „*zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 8.12.2015*“, považuje se písemnost v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou uplynutím desátého dne po uložení písemnosti. Rozhodnutí ministerstva bylo tudíž žalobci doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 18. 12. 2015. Správní orgán I. stupně splnil podmínky pro doručování podle § 19 až 24 správního řádu, neboť doručoval napadené rozhodnutí na adresu žalobce. Při absenci žalobce na místě doručení mu zde bylo zanecháno oznámení o neúspěšném doručení písemnosti spolu s poučením, kde lze písemnost vyzvednout a s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí písemnosti. Žalovaný zdůraznil, že další doručování bylo nadbytečné, neboť rozhodnutí ministerstva bylo žalobci doručeno v souladu § 24 odst. 1 správního řádu již desátým dnem od dne, kdy bylo připraveno k vyzvednutí, tj. 18.12.2015. Odvolání proto mělo být podáno nejpozději dne 4. 1. 2016. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě nebylo podáno, nabylo rozhodnutí ministerstva právní moci dne 5. 1. 2016. Vzhledem k tomu, že odvolání datované dne 8. 1. 2016 bylo podáno po zákonné lhůtě, žalovaný ho v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl a nezabýval se jeho obsahem. Žalovaný dále konstatoval, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí, jelikož odvolání ani takové důvody neobsahovalo.
3. V žalobě podané u Městského soudu v Praze žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Předně namítl, že správní orgán I. stupně měl využít všech reálně dostupných možností pro doručování, pokud se mu zásilka vrátila zpět. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) č.j. 7 As 130/2012-29 ze dne 29.11.2012, v němž NSS vyzdvihl povinnost státního orgánu vyčerpat všechny dostupné možnosti ke zjištění místa pobytu účastníka

řízení. Podle obsahu spisového materiálu však správní orgán I. stupně po vrácení zásilky žádný další úkon s šetřením neučinil a písemnost považoval za doručenou uplynutím desátého dne po uložení písemnosti. Správní orgán měl možnost zásilku opětovně zaslat na adresu hlášeného pobytu účastníka řízení. Žalobce dále poukázal na § 25 odst. 1, § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu. Zdůraznil, že uvedl, že mu písemnost nebyla doručena, neobdržel ani výzvu o uložení zásilky na poště.

4. Další žalobcem uplatněné námitky směřují proti závěrům správního orgánu I. stupně. Žalobce mu vytýká, že opřel své rozhodnutí o § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje na občana EU, nikoli na žalobce. Tato chyba ve výrokové části rozhodnutí ministerstva má dle žalobce vliv na uplatnění jeho práv a na zákonnost vydaného rozhodnutí.
5. Žalobce rovněž vytkl správnímu orgánu I. stupně, že nepřibral jeho bývalou manželku ani jeho dceru jako účastníky řízení. Vzhledem k tomu, že tyto osoby nebyly vyslechnuty v postavení účastníků řízení, správní orgán nemohl objektivně zjistit a prověřit relevantní rodinné vazby žalobce na území České republiky. Žalovaný pouze odkázal na odsuzující rozsudek soudu, aniž by zkoumal aktuální stav. Žalobce přitom udržuje s bývalou manželkou blízký vztah a se svojí dcerou se stýká a významně se podílí na její výchově a výživě. Napadené rozhodnutí ve svém důsledku znamená, že žalobce bude nucen opustit Českou republiku a bude proti své vůli odloučen od bývalé manželky i od nezletilé dcery, která má právo se stýkat se svým otcem. Správní orgán tak nezjistil stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti.
6. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí nepřípustně zasahuje do soukromého a rodinného života jak žalobce, tak i jeho bývalé manželky a dcery. Správní orgány přešly povinnosti vyplývající z § 3 správního řádu a příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců a možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce prakticky nezkoumaly, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Postupem správního orgánu došlo i k porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Nemůže být ve veřejném zájmu, aby žalobci byla důsledkem zrušení povolení k pobytu odňata možnost se osobně stýkat s dcerou, vychovávat ji a finančně ji zabezpečit. Žalobce je na území České republiky zaměstnán, řádně platí daně a plní své povinnosti. V souladu s veřejným zájmem není, aby nezletilá dcera byla odloučena od svého otce a aby byla Česká republika připravena o plátce daně.
7. Napadené rozhodnutí je dle žalobce zavádějící a spekulativní. Pokud by se žalovaný řádně zabýval rodinnými poměry žalobce a jeho vazbami k území České republiky, musel by dojít k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do života žalobce.
8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že právě skutečnost, že žalobce nebyl při doručování zastížen, ale jeho pobyt byl správnímu orgánu znám, je

hlavním předpokladem pro možnost nastoupení fikce doručení, jelikož touto fikcí není možno doručovat osobám neznámého pobytu. Fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nastane, jestliže si adresát uloženou písemnost ve stanovené lhůtě nepřevzme. Na doručení písemnosti tak v daném případě nemá vliv, že zásilka byla vrácena správnímu orgánu I. stupně. Opačný výklad by zcela popíral institut fikce doručení, jelikož v případě fikce jde o konstrukci užívanou v právu, jíž se za určitých okolností finguje právní skutečnost, která jistě nenastala. Žalovaný dále s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2010 sp. zn. II. ÚS 2317/10-1 uvedl, že ve vztahu k doručování není principiálně významné, zda se adresát písemnosti na adrese trvalého pobytu skutečně zdržuje, či nikoliv. Je věcí adresáta a také jeho odpovědnosti vůči sobě samému, aby se pojistil proti doručování na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel tím, že uvede správnímu orgánu adresu pro doručování, o níž ví, že si zásilku zde bude moci převzít. Tím je eliminována možnost mařit výkon veřejné správy vyhýbáním se doručení písemností. Jde o legitimní tlak na adresáta, aby uváděl takovou adresu pro doručování, kam mu zásilku lze spolehlivě doručit. Správní orgán I. stupně doručoval v daném případě písemnosti na adresu, kterou v podaném odvolání potvrdil i právní zástupce žalobce jako adresu trvalého pobytu žalobce. Odvolání mělo být podáno nejpozději dne 4. 1. 2016. Vzhledem k tomu, že bylo podáno až dne 8. 1. 2016, bylo podáno opožděně.

9. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 17. 12. 2018, žalobce odkázal na písemné znění žaloby. Vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že odvolání bylo podáno opožděně. Žalovaný měl s ohledem na charakter rozhodnutí učinit opakovaný pokus o doručení. Žalobce dále uvedl, že se na adrese, kam mu bylo doručováno, již nezdržoval, a nemohl se tak o doručení rozhodnutí ministerstva dozvědět. Správní orgán I. stupně se měl zabývat všemi hledisky významnými pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí, což neučinil. Žalobce vyzdvihl, že není recidivista, a důvody pro tak přísné rozhodnutí nejsou dány. Navrhl doplnit dokazování rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 5. 2018 č.j. 13 Co 461/2017-218 ve věci úpravy styku žalobce s nezletilou dcerou a dále výsledkem jeho družky, s níž v současné době sdílí společnou domácnost. Žalovaný se z účasti u jednání omluvil a odkázal na své vyjádření k žalobě.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
11. Podle § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu.
12. Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za

doručenou posledním dnem této lhůty. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

13. Podle § 41 odst. 1 správního řádu navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.
14. Podle § 83 odst. 1 správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.
15. Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.
16. V prvé řadě soud uvádí, že neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí zcela vyhovuje obsahovým požadavkům vymezeným v § 68 odst. 2 a 3 správního řádu. Jeho výroková část obsahuje řešení otázky, která je předmětem řízení (odvolání žalobce proti rozhodnutí ministerstva), právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodnuto (§ 92 odst. 1 správního řádu) a řádné označení žalobce jako účastníka řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí koresponduje s výrokovou částí a obsahuje relevantní důvody, o něž je rozhodnutí opřeno včetně vyhodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a skutkových a právních úvah, kterým se žalovaný řídil. Žalovaný dostatečně určitě a srozumitelně vyložil, proč bylo další doručování nadbytečné, a uvedl, z jakého důvodu se nezabýval (věcným) obsahem odvolání.
17. Nedůvodná je též námitka, v níž žalobce s poukazem na § 25 odst. 1 a § 24 odst. 2 správního řádu argumentuje tím, že správní orgán I. stupně měl využít všech reálně dostupných možností pro doručování. Aplikace § 25 odst. 1 správního řádu dopadá pouze na případy doručování *osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, popřípadě v dalších případech, které stanoví zákon*. Doručování veřejnou vyhláškou je tedy vyhrazeno pro ty situace, kdy je vyloučeno řádné doručení postupem podle § 19 odst. 4, § 20 odst. 1, § 21 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném rozhodnutí ze dne 29. 11. 2012 č.j. 7 As 130/2012-29 zdůraznil, že „*Instituty doručování veřejnou vyhláškou nebo ustanovení opatrovníka (a doručování písemností jemu) jsou koncipovány jako krajní*

prostředek, k jehož využití lze přistoupit pouze tehdy, není-li možný postup podle § 19 až 24 správního řádu z roku 2004“. Řečeno jinak, osobou neznámého pobytu či osobou, které se prokazatelně nedaří doručovat, není osoba, které je písemnost doručována na adresu jejího trvalého pobytu. NSS v témže rozhodnutí také vyložil, že „o osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se jí doručovat, byť fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004“. Nutno zdůraznit, že správní řád nespojuje doručování na adresu trvalého pobytu též s vyvratitelnou domněnkou, že se adresát na adrese trvalého pobytu skutečně zdržuje. Adresát, jemuž je doručováno na adresu trvalého pobytu, proto nemůže s úspěchem namítat, že se fakticky na adrese trvalého pobytu nezdržuje. NSS tento závěr v citovaném rozhodnutí vyjádřil těmito slovy: „Podmínkou fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není, na rozdíl od předchozí právní úpravy, to, že se adresát v místě doručování zdržuje. Postup předcházející nastoupení fikce podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 oproti dřívější právní úpravě eliminuje závažné dopady případného pochybení poštovního doručovatele. Ten je totiž podle § 23 odst. 4 téhož zákona povinen i v případě, že se adresát na dané adrese dle jeho zjištění nezdržuje, vložit oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Adresát se tak může snáze a rychleji dovědět o neúspěšném doručení a svá práva v řízení účinněji chránit.“.

18. Žalovaný v projednávané věci přílehavě poukázal na přenesení odpovědnosti za důsledky faktického nepřevzetí písemnosti na adresáta, který je povinen uvádět takovou adresu, na kterou mu zásilku lze spolehlivě doručit. Adresát sice může ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, musí tak však učinit za podmínek uvedených v § 41 správního řádu. Soud předesílá, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí ministerstva vůbec neargumentoval dočasnou nepřítomností na adrese trvalého pobytu či okolnostmi, z nichž by měl vyplývat vážný důvod, pro který si písemnost nemohl ve stanovené úložní době vyzvednout, ani je žádnými důkazy neprokazoval. Pokud v žalobě tvrdil, že v průběhu správního řízení uváděl, že *neobdržel ani výzvu o uložení zásilky na poště*, nezakládá se takové tvrzení na pravdě. V odvolání proti rozhodnutí ministerstva brojlil pouze proti nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života a v podnětu k zahájení přezkumného řízení pak namítl toliko nedostatek řádného doručení, k němuž dle jeho názoru nemohlo postačovat doručení fikcí. Měl-li žalobce za to, že zmeškal lhůtu k podání odvolání z omluvitelných důvodů, mohl a měl ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu správní orgán požádat o prominutí zmeškání úkonu. Žalobce však institut prominutí zmeškání úkonu nevyužil. Nezpochybnil ani to, že adresa, na kterou mu bylo rozhodnutí ministerstva doručováno, byla v rozhodné době adresou jeho trvalého pobytu. Z uvedeného vyplývá, že žalobce zákonem předvídaným způsobem nevyvrátil účinky doručení rozhodnutí ministerstva fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu.

19. Žalovaný postupoval zcela v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu, jestliže odvolání žalobce posoudil jako opožděné. Z relace pošty je zřejmé, že zásilka obsahující rozhodnutí ministerstva byla poštovním doručovatelem připravena k vyzvednutí dne 8. 12. 2015 a žalobce byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Žalobce si v úložní době zásilku nevyzvedl, a proto byla zásilka dne 21. 12. 2015 vrácena správnímu orgánu I. stupně. Zásilka se podle § 24 odst. 1 správního řádu považuje za doručenou uplynutím 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí. V daném případě nastaly účinky doručení dnem 18. 12. 2015; odvolací lhůta v trvání 15 dnů pak uplynula dnem 4. 1. 2016. Žalobce podal odvolání dne 8. 1. 2016, tedy až po uplynutí odvolací lhůty. Zbývá dodat, že správní řád neukládá správnímu orgánu povinnost opakovat pokus o doručení písemnosti v případě, že nastala fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, protože si účastník řízení v úložní době zásilku nevyzvedl. Správní orgán je povinen ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Neodůvodněné prodlužování délky řízení tím, že správní orgán se bude opakovaně pokoušet doručit písemnost (rozhodnutí) účastníku řízení, je proto v rozporu s uvedenou zásadou. Lze též poukázat na zásadu hospodárnosti řízení vyplývající z § 6 odst. 2 správního řádu, podle níž správní orgán postupuje tak, aby nikomu (tedy ani správnímu orgánu) nevznikaly zbytečné náklady. Žalobcově námitce, že správní orgán měl možnost zásilku opětovně zaslat na adresu hlášeného pobytu účastníka řízení, tedy nelze přisvědčit, protože takový požadavek nemá oporu v zákoně.
20. Žalovaný se nemohl zabývat věcnými námitkami, které v odvolání žalobce uplatnil, pokud dospěl k závěru, že žalobce podal odvolání po marném uplynutí odvolací lhůty. Věcný přezkum odvolacích námitek je podle § 89 odst. 2 správního řádu spojen pouze se včas podaným odvoláním (podle § 85 odst. 1 správního řádu má totiž včas podané odvolání odkladný účinek), event. se situací, kdy je správním orgánem prominuto zmeškání úkonu – odvolání, neboť v takovém případě správní orgán doplní řízení ve smyslu úkonu, jehož zmeškání bylo prominuto (§ 41 odst. 6 věta druhá správního řádu). NSS v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013 č.j. 9 As 172/2012-32 dovodil, že *„(z) samostatné dikce citovaného ustanovení (míněno ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu – pozn. soudu) je patrné, že je-li odvolání podáno opožděně, odvolací správní orgán je z tohoto důvodu vždy zamítne, účastníku se tak dostane soudně přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání.“* Žalovaný tedy nikterak nepochybil, jestliže se v napadeném rozhodnutí nezabýval věcnými námitkami, které žalobce v odvolání vznesl proti právnímu posouzení věci samé ze strany správního orgánu I. stupně.
21. Z uvedeného zároveň plyne, že žalobce nemůže účinně brojit proti napadenému rozhodnutí, které je de facto rozhodnutím procesního charakteru, námitkami, které obsahově směřují proti závěrům týkajícím se věcného posouzení zjištěného skutkového stavu, které učinil správní orgán I. stupně. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou proto zcela irelevantní námitky, v nichž žalobce vytýká správnímu orgánu

I. stupně, že nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, pokud do řízení nepřibral jeho bývalou manželku a dceru, že tím porušil též zásadu, aby přijaté řešení bylo podle § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem, a dále že správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí o § 87d odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se vztahuje na občana EU a nikoli na žalobce. Uvedenými námitkami totiž žalobce nebrojí proti klíčovému (a v podstatě jedinému) závěru žalovaného, na němž je napadené rozhodnutí zbudováno, a sice proti závěru o opožděnosti podaného odvolání. Posouzení zákonnosti rozhodnutí ministerstva soudem optikou těchto meritorních námitek by bylo v rozporu s principem subsidiarity soudního přezkumu, jenž vychází z nutnosti vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu.

22. *Obiter dictum* soud poznamenává, že žalovaný v souladu s § 92 odst. 1 věta druhá správního řádu v projednávané věci též zkoumal, zda nebyly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Učinil tak v samostatném sdělení, kterým přímo reagoval na podnět žalobce. *Skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost* (srov. rozhodnutí NSS ze dne 1. 3. 2013, č.j. 9 As 172/2012-32). V tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerozvedl důvody, proč měl za to, že nebyly dány předpoklady pro přezkum odvolání v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, tedy nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

23. Závěrem soud uvádí, že veškeré návrhy žalobce na doplnění dokazování při ústním jednání pro nadbytečnost zamítl. Jak bylo odůvodněno shora, soud v řízení posuzoval výlučně zákonnost závěru žalovaného o opožděnosti žalobcova odvolání. Věcnému přezkumu rozhodnutí ministerstva včetně posouzení přiměřenosti jeho rozhodnutí bránila procesní povaha napadeného rozhodnutí. Řečeno jinak, pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí by byla významné toliko důkazy, které by byly způsobilé zpochybnit závěr žalovaného o opožděnosti podaného odvolání. Takové důkazní návrhy však žalobce neuplatnil. Jeho tvrzení, že se adrese trvalého pobytu již v době doručování rozhodnutí ministerstva nezdržoval, je tvrzením novým, které žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení a ani v žalobě. Jedná se tedy o nepřípustné rozšíření žaloby o další žalobní bod po uplynutí zákonem stanovené lhůty zakotvené v § 71 odst. 2 s.ř.s. I pokud by tomu tak skutečně bylo, pouhá argumentace, že se žalobce na adrese trvalého pobytu nezdržuje, navíc sama o sobě neznamená, že mu nelze na tuto adresu doručovat písemnosti (viz body 17 a 18 odůvodnění rozsudku). Žalobce ani netvrdil, že správní orgán I. stupně včas informoval o změně adresy pro doručení. Lze se rovněž pozastavit nad jistou nelogičností takového

tvrzení ve spojení s námitkou, v níž žalobce vytýká správnímu orgánu I. stupně, že se nepokusil o opakované doručení rozhodnutí na „tutéž“ adresu.

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu